

(1897 – 1983)

AHMET FUAT GÜVEN

MUSTAFA SUNGUR Ağabeyin Risale-i Nurları tanınmasına vesile olanlardan en birincisi, emekli muallim Ahmet Fuat Ağabeyimizdir. Kendisi 1897 doğumlu olup Eflâni'nin Mülâyim köyündendir. 1943 senesinde Bediüzzaman Hazretlerini Kastamonu'dayken ziyaret etmişlerdir. Lâhika mektuplarında çok yerde ismi geçmektedir. 13 Temmuz 1983 tarihinde vefat etmiştir.

Ahmet Fuat Ağabeyi, 1975 yılının Ağustos ayında Bilal İslamoğlu ve Mahmut Günay ile beraber ziyarete gittiğimizde, bizi üzerinde beyaz bir cübbe ve başında takke ile evinin bahçe kapısında karşıladı. Kendisi uzunca boylu ve aksakallı idi. Yetmiş sekiz yaşında olduğunu öğrendik. Halim ve köyünün ismiyle mütenasip “mülâyim” bir fitratı vardı. Bahçede oturduk. Önce uzun ilmî sohbetler yaptı. Sonra arzumuz ve suallerimiz üzerine hizmetle alâkalı hatıralarından anlattı:

MUSTAFA SUNGUR AĞABEYİ NUR HİZMETİNE NASIL KAZANDIRDINIZ?

1945'li yıllardı... Ben bir köyde muallim, Sungur başka bir köyde muallim... O zamanlarda ben bazen köy köy dolaşır, camilerde vaaz verirdim. Sungur benim için, ‘Halkı zehirliyor’ diye aleyhimde konuşmuş. Sungur, Köy Enstitüsü mezunuydu.

Ahmet Fuat (sakallı) ve Mustafa Sungur Ağabeyler...
1962, Mülâyim köyü

Bir gün beni Sungur'un muallimlik yaptığı köye derse davet ettiler. Fakat bir hadise çıkmasını diye de Sungur'la beni karşılaştırmak istemiyorlardı. Neyse, onun muallimlik yaptığı köyde camide ders verirken Sungur da gelmiş, beni dinlemiş. Herkes dağılıp gittikten sonra biz de misafirlğe gidiyorduk.

Arkadan Sungur bir lüks yakıp geliyor. Ev sahibine kendisinin de gelmek istediğini söylüyordu, ben de duyuyordum. Ev sahibi hadise çıkmasından çekindiğinden gelmesini istemiyordu.

Ama ben ‘Gelsin’ dedim. Sabaha kadar oturduk, dersler yaptık. Artık her nereye gitsem karşımda Sungur'u görmeye başladım. Daha sonra Ona Risale-i Nurlardan vermeye başladım. O çok terakki etmişti. Üstad'ı ziyarete gitmeye karar verdi. Ben ‘Hizmet burada’ diye karşı çıktım da o gitti. Sonra babası, ‘Oğlumu zehirledin!’ diye bana çatmaya başladı. Bir gece de onunla konuştuk, o da hatasını anlayıp memnun oldu.”

Ahmet Fuat Ağabeyi dinledikten sonra Risale-i Nur'un Sungur Ağabeyimizin kendi âleminde yaptığı inkılabı ve Şualar'daki ifadelerini daha iyi anlamıştım. Mustafa Sungur Ağabey Köy Enstitüsü'nde okurken bazı muallimlerin dinsizlik dersleri verdiğini ve kendi ifadeleriyle: “...O muzır fikirlere kapılarak ve hâşâ inanarak etrafına neşretmeye başlamış bir biçare insan” olarak bulunduğu sırada, “birdenbire Risale-i Nur gibi

Kur'an'ın feyzinden fıskıran, iman ve İslâmiyet hakikatlerini gayet parlak burhanlar ve harika deliller ile ispat eden..." Nurları tanımasını, Afyon Mahkemesine karşı şu şekilde haykırmaktadır:

SUNGUR AĞABEYİN KENDİ DİLİNDEN...

"Ben şahidim ki: Ben Kastamonu Gölköy Enstitüsü'nde okurken bazı muallimler tarafından bize dinsizlik dersi verilmişti. Hâşâ! Hz. Kur'an'ı Hz. Peygamber'in yazdığını ve İslâmiyet'in artık mülga olunacağını, medeniyetin ilerlediğini, bu asırda Kur'an'a itiba etme büyük bir hata ve gerilik olduğunu, hatta bir gün bir muallimin yaptığı gibi, İslâmlar namaz kıldıkları ve ahireti düşündükleri için daima mustarip bir halde, ömürlerinin elem içinde geçtiğini ve İslâm camilerinde daima bir ölgünlük havası estiğini, Hıristiyanların kiliselerinde ise daima neşe ve canlı hayat bulunduğunu ve Hıristiyanlar çalgı ve saire gibi eğlencelerle hayatın tadını alıp ömürlerini neşe içinde geçirdiklerini söylüyorlar, kalplerimizdeki iman ve İslâmiyet bağlarını koparmaya ve onun yerinde inkâr ve küfür yerleştirmeye çalışıyorlardı.

"İşte böyle zehirli fikirlerle aşılınmış ve böyle tehlikeli muzır dinsizlerin dersleriyle maneviyatı öldürülme istenmiş ve hatta o muzır fikirlere kapılarak ve hâşâ inanarak etrafına neşretmeye başlamış bir biçare insanın, birdenbire Risale-i Nur gibi Kur'an'ın feyzinden fıskıran, iman ve İslâmiyet hakikatlerini gayet parlak burhanlar ve harika deliller ile ispat eden ve din-i İslâm'ın daima insanların saadet ve selâmetine vesile, sönmez ve söndürülmez bir manevî güneş olduğunu izah eden eşsiz bir nur-u Kur'an'ın birkaç risalesini okumakla bütün o zehirli fikirlerini atıp imanı elde ederek duyduğu sonsuz sevinç ve bahtiyarlığı telif ettiği mübarek Nur Risaleleriyle ona kazandıran müşfik ve vefakâr ve hakikî kahraman Üstad Bediüzzaman Hazretlerine arz etmesi, eski gaflet ve dalâlet hayatından kurtulup iman ve nura kavuştuğunu ve hakikî imanı kazandıran Risale-i Nur'un bu asrın bütün insanları için bir şems-i hidayet ve vesile-i saadet ve onun müellifliğiyle tanzif edilen Üstad-ı Muhterem'in bu pek büyük ve yüce imanî hizmetiyle onun bu beşeriyete, hususan ehl-i imana bir lütf-u İlahî olduğunu hayranlıkla arz etmesi... Mustafa Sungur" (Şualar, 557)

SEN BİZE SUNGUR'U HEDİYE ETTİN

Ahmet Fuat Ağabey, Üstad'ı ziyaretlerinden birini şöyle anlattı:

"Üstad Hazretlerini bir ziyaretim şöyle oldu. Üstad'ın elini öptüm. Bana: 'Seni geri dönmüş diye duymuş ve üzülmüştüm, hatta mektup yazın, demiştim' dedi. Sonra: 'Bu zamanda, cereyanlara kapılmadan imanını kurtararak muhafaza eden birisi, eski zamandaki yedi evliyanın Cenab-ı Hak indindeki makbuliyeti kadar kıymeti vardır. Sen bize Sungur'u hediye ettin, Sungur en az bin kişinin imanını kurtardı. Şimdi Sungur'un makamını anla ve hepsinden aynı misil sevap sana da veriliyor. Bunun için seni dönmüş diye duyunca çok üzülmüştüm' dedi."

NEFİS VE MALINI CENAB-I HAKK'A SATTI

Ahmet Fuat Ağabey, Emirdağ Lâhikası'ndaki bir mektuptan anlaşıldığı üzere, tıpkı Hafız Ali ve Hasan Feyzi gibi "baki kalan ömrünü Üstad'ına bağışlayanlardan..." Bu meseleyle alâkalı Üstad'ımızın iki mektubundan birisi şöyle:

"O beş Ahmet'ten Safranbolu'da Hasan Feyzi'nin tam yerine geçen tam vârisi Safranbolulu Ahmet Fuat'ın gayet samimî ve fedakârane mektubunda, benim bedelime, aynen Hasan Feyzi, Hafız Ali gibi, baki kalan hayatımı bana verip, benden evvel berzaha gitmek için dua ediyor." (Emirdağ Lâhikası-I, 212)

Yine Emirdağ Lâhikası'nda ikinci bir mektuptan anlaşılacağı gibi, "Nurların neşri ve tab'ı için âdeta sermayesinin kısm-ı âzamını teberru etmek istiyor", nefsi gibi malını da feda ediyor:

"Safranbolu Eflâni nahiyesi Mülayim köyünde mütekait muallim bir kardeşimiz ve Nur'un has şakirdi, Nurların neşri ve tab'ı için âdeta sermayesinin kısm-ı âzamını teberru etmek istiyor, kabulünü rica ediyor. Ben bu halis ve has kardeşimizin fedakârane ve halisane ricasını reddedemiyorum ve dünya malları kaide-i şahsiyeme girmediği ve muavenetleri kendime kabul etmediğim için bu işteki maslahatı da bilemiyorum. İki Isparta'nın kahramanlarına ve Hüseyin ve Tahiri ve arkadaşlarına ve Nazif ve refiklerine bu meseleyi havale ediyorum. Nur'un neşri için böyle çok büyük bir hayır ve sevaba mâni olamam. Sizler ya bütün niyet ettiği miktarı veyahut bir kısmını iki hisseyle, biri büyük Isparta'nın, biri küçük Isparta'nın makinelerine verilsin. Onun istediği gibi ya teberru veya ileride başka muavenet edenler gibi bir mukabele nev'inde, ya Nurlardan veya başka bir istediği ne varsa vermek suretiyle o has kardeşimizi memnun edersiniz." (Emirdağ Lâhikası-I, 182)

Üstad'ımız, Emirdağ Lâhikaları'nın çok yerlerinde Ahmet Fuat Ağabeyden sitayişle bahsetmektedir. Aziz Üstad'ımızın şahadetiyle anlıyoruz ki, Ahmet Fuat Ağabey hem "nefis ve malını Cenab-ı Hakk'a satmak" gibi azim bir fedakarlıkta tam muvaffak olmuş, hem de Üstad'ımızın "Hayatım, hayatınla devam edecek" ve "Mutlak vekilim" dediği bir mübarek ağabeyimizi, Mustafa Sungur'u bu hizmete kazandırmaya vesile olmuştur.